

MAGYAR IRÓ VALLOMÁSA AMERIKAI MAGYAROK ELŐTT

Irta: REMENYIK ZSIGMOND

Előadta szerző április 8-án „Örök magyar igazság“ címen a newyorki Magyar Kulturszövetség tagjai előtt.

Kezves Barátaim,

engedjétek meg, hogy előadásomat köszönettel kezdjem. Ritka és alig viszonzható manapság az a figyelem, amit egy közönség és közösség magamfajta írónak szentel ezen a világon, vagy legalább is a világnak egy bizonyos részén. Manapság nagyobb figyelmet szentelnek általánosságban nagyszájú politikusoknak, hebehurgya vezéreknek, kötéltáncosoknak és patkánybűvölőknek, mint írónak. Nem mondom, azért néha mutatkozik megkülönböztetés írók és írók között, vannak írók, akiknek szédelgő smoncáit száj tátva hallgatják a megköttyagosodott oktondiak. A helyzet az, hogy aki kiszolgálja a piacot, — elsősorban a silányság és az igazságtalanság, a részrehajlás és a hitványság piacát, — az még csak akad néha hallgatókra. De, aki az igazságot kutatja, aki az egyenlőség és loyaltás, a szabadság és a műveltség nevében beszél, az bizony legtöbbször az üres falaknak beszél, üres széksoroknak, érdektelen és unatkozó hallgatóság előtt. Így van ez manapság az egész világon, különösen és fokozottabb mértékben Európában. Így hát külön megtiszteltetésnek veszem és ezt köszönöm most mindenkinek, aki itt összegyűlt, hogy meghallgassa azokat az ugynevezett bölcseségeket, információkat és hittételeket, melyek Európában, ha egyáltalán még Európának nevezhető az a szerencsétlen szemétdomb, amely Európának nevezi magát, ismeretlen és gyanúkeltő fogalmak, ebben a viszonylagosan emberséges világban pedig közhelyek. Kérek mindenkit, hogy elmondandó szavaimat ne vegye egy megbántott ember dühösködésének, se egy üldözött gondolkodó és író zavarodott felháborodásának, mert ebben a pillanatban még nem számítok Európában sem politikai, sem vallási üldözöttnek, bár ki tudja, meddig tart ez a dicsőség. Ismétlem, se politikai, sem vallási üldözöttnek nem számítok, ezt ismétlem kihangsúlyozottan és a fokozottabb hiteltérdemlés okaért. Senki se mondja tehát, hogy azért lázadozok, azért átkozódok és szidalmazok, mert saját bőrömön éreztem az európai förtelmeket, senki se gondolja és mondja tehát, hogy csak azért emelem fel a szavamat Európa mai végzetes rendje, gengsztermorálja és minden derék és becsületes dologra való alkalmatlansága ellen, mert közvetlenül bőrömön éreztem egy csomó ocsmányságnak az ostorcsapásait. Jól tudhatja mindenki, szavaimnak kevesebb hitele lenne ebben az esetben. Viszont én jól tudom, és azt hiszem velem együtt tudjátok ti is, barátaim, hogy nem föltétlenül szükséges, hogy valaki csak akkor lázadozzon mondjuk az embernyuzás és a fültépés, a keréketörés és a herélés ellen, ha őt már félig megnyuzták, fülét kitépték, keréketörték és kiherélték. Az inkvizíció ellen lázadozhat olyan ember is, aki csak látta a fültépéseket, aki csak tudomással bír ezer és egy borzalomról, dacára, hogy annak nem esett áldozatul. Szavainak hitele nemcsak, hogy nem csökken, de akár a szél, zug és erősödik. Senki nem vádolhatja pártosságával és elfogultsággal.

Nos hát, és erre különös sulyt fektetek, teljes joggal várhatom, hogy

mindenki, aki ebben a teremben ma összegyűlt, vagy aki e terem falain túl meghallgat, legteljesebb mértékben hitelt adhat vallomásaimnak. Sok mindenről akarok és fogok is vallani, barátaim.

Jó magyar vagyok és jó európai. Az a haza, melyet teljes joggal magaménak mondhatok és az a kultúra, melyen felnevelődtem, ma a pusztulás veszélyében forog. Gonosz igazságtalanság volna úgy felfogni a dolgot, hogy azért forog pusztulás veszélyében, mert megérett a pusztulásra. Hitem szerint haza és kultúra örök fogalmak. Ha élni és erősödni, fejlődni és boldogítani akar, úgy alá kell magát vetni a fejlődés és az alakulás örök törvényeinek. De az európai események mai tanulsága szerint Európában alig lehet szó fejlődésről és alakulásról. Senkit se vezessen félre az a tény, hogy vannak Európában ma szerencsétlen népek, elbolyondított közösségek, elnyomott fajták és irtózatossá várt nemzetek. Senkit se vezessen félre tegyük fel az a tény, hogy pár millió szervezett és barbár teuton irtózatossága és fondorlatossága rémületben és bizonytalanságban tart más, szorgalmas és becsületes népeket. Tanusíthatom, hogy Európa népei, túl e félelmen és e rémületen, megvetéssel és utálattal, semmibevevéssel ha nem is, de félreérthetetlen idegenkedéssel szemlélik ezeket a hangos erőszakosakat. Jól tudják Európa népei, hogy nép és annak vezetői legritkább esetben foghatók csak egy kalap alá. A legutolsó cseh vagy magyar paraszt, a legutolsó osztrák és román munkás, a legutolsó szerb vagy holland hivatalnok is tudja, ha még nem rohad el a velő a fejében, hogy a teutonok és társaik erőszakoskodása csak gyengeséget és elszánt kétségbeesést takar. Európa nem kíván szerintük élni, barátaim, azt jól jegyezték meg, ennek a tudatában szemléljétek Európát és az európai eseményeket, ha mégannyit is összevegyeztetnétek és hazudoznának az olcsó és nagyszájú lapok, Európa élni akar, fejlődni, művelődni és boldogulni. Kétségbeeséssel szemlélem még itt, a szabad Egyesült Államokban is azon emberek nagy tömegét, akik hitvány papirosaikból értesülve Európa némely cigányprimásának olcsó ügyeskedéséről, olyan következtetést vonnak le Európáról és az európaiakról, ami távolról sem fedi a tényeket.

Itt, ezen a helyen, ismételtelen és kijelentésem teljes tudatában, koronatanulni minőségem teljes felelősségében tanusítom, hogy Európa népei még lelkük mélyén sem azonosítják magukat megfélemlített vezéreikkel. Nem is hihető ez, ha józanul meggondolja az ember, miféle népnek kellene lennie annak, amely önszántából, szabad elhatározási képességének birtokában, erőszak és megfélemlítés, elnyomás és félrevezetés nélkül hinné tudna álhírlapíróknak, rekettyeknek és piromániasoknak. Ismétlem, Európa népei ma szenvednek, Barátaim, és soha jobban nem kívánták felszabadulásukat és szabadságukat, mint éppen ma, napjainkban. Néha azt gondolom, már magam is kétségbeesve és megtántorodva, talán meg is érdemelte sorsát Európa, néha már magam is hajlamosnak mutakozom arra az erkölcsstelen gondolkodásra, amely szerint büntetés nem jár bűn nélkül és nem ok nélkül sújtja a sors ma Európában a nemzeteket és a népeket. De emlegethetek-e bünt és mulasztást a néppel kapcsolatban? Nem mutatta-e meg Európa népessége, tömegeiben és derék egyedeiben mindig a szabadságszeretetet, az egymás megbecsülésére való készséget, a szorgos munkára való hajlandóságot és a művelődésre és igazságosságra való alkalmasságot. Nem mutatta-e meg a mi népünk is, nem is egyszer évszáz-

zadok folyamán, hogy nem tud élni szabadság nélkül, hogy jól tudja igazi érdekeit, nem lázadt-e elnyomói ellen, nem is egyszer a történelem folyamán? Nem becsülte-e meg azokat, akik valóban javítani kívántak során, ha azoknak hirtéved hozzá eljutott. Nem kívánta-e a műveltséget és a kulturát, igen, a kulturát és a civilizációt, a polgárosulást, legalább is a jó utat, az emberséges lakásviszonyok és az elemi írni-olvasni tudás erejéig és határáig és ha azon túl már nem kívánta, csak azért nem, mert tájékozatlan volt abban, ami ezen elemi határon túl fekszik.

Igen, ismétlem, itt, ezen a helyen tanusíthatom, vannak még Európában jó európaiak és a mi hazánkban jó magyarok. Jó magyarok és jó hazafiak, igazi hazafiak, a szó félremagyarázhatatlan és hűség értelmében. Trókok, politikusok, tisztviselők, munkások és parasztok, akik jól ismerik és látják a veszélyt, melyben forog Európa és hazánk. Ezek az emberek, egyedeikben és tömegeikben állják a sarat egy rémes szomszédság és a szélsodorta kelekótya, bolondgomba, szemétdomb és veszettkutya erkölcsiséggel szemben, amelynek egyetlen célja csak a hatalom és a hatalom. Jól tudja ma minden igaz magyar és igaz európai, hogy ennek a pártoskodó és korcsmai gengsztermorálnak, ennek a zsebmeteszókhöz is méltatlan csökönyös és bután ravasz fondorlatosságnak az ára a szabadság, a fejlődés és az igazság. Jól tudja ma Európában minden igaz európai és hazánkban minden igaz magyar, hogy ennek a piszkos hatalomnak az uralomrajutása csak veszét okozhatja hazánkban és Európában.

Van egy örök igazság, és ez az örök európai és egyben örök magyar igazság is: a szabadság. Szeretném, ha ez a fogalom, szabadság, egy és ugyanazon képből jelenne meg most mindannyiuk előtt. Szeretném, ha szabadság alatt mindannyian ugyanazt gondolnánk. Én szabadság alatt azt az állapotot értem, amidőn minden ember érvényesítheti emberi jogait és természeti jussát. Szabadság az, amelyben mindenki azonos társadalmi sánsszokkal indul az életnek és amelyben a sánsszokat a természeti adottságokon kívül semmi nem befolyásolja. Szabadság alatt értem a művelődés jogát, a szólásszabadságot, a szabad kritikát és az erőszak, az elnyomatás teljes kiküszöbölését. Ez röviden és tökéletlenül a szabadság, amely nélkül sem fejlődés, sem igazság, sem pedig emberi boldogulás el nem képzelhető. Mondhatnám azt is, hogy a létezés eme föltételei nélkül maga az élet sem ér semmit, és ha már választani kell a létezés két formája, a szabadság és az elnyomatás között, akkor megértek mindenkit, akár egyedeiket, akár népeket, hogy a harmadikat választják, a megsemmisülést. Nos hát, ma Európa népei jól tudják ezt, tudja a többi népek között a magyar nép is, tehát legjobb fiai személyében védi és őrzi, ahogy lehet és amíg lehet, kulturális, politikai és gazdasági függetlenségét és szabadságát.

Hősi küzdelem ez, amelyet nem adnak ingyen és amelynek az útja bizonyos helyeken koncentrációs táborokon át, más helyeken maláriavészes szigeteken, börtönökön, ügyészségi vádiratokkal, rendőrségi vizsgálatokkal díszesen tarkított uton át vezet. Dacára ezeknek a veszélyeknek, mindig akadnak és mindig is fognak akadni jó európaiak és jó magyarok, akik népiük és hazájuk érdekében vásárra viszik a bőrüket, még abban az esetben is, ha akikért bőrüket viszik a piacra, a legteljesebb érdektelenséggel vagy tudatlansággal és értesületlenséggel szemlélik áldozatukat. Biztos

meggyőződése, hogy vannak derék európaiak Dániában éppugy, mint Franciaországban, Olaszországban, mint Németországban, Lengyelországban éppen ugy, mint Spanyolországban és Bulgáriában, akik a szabadságért és a becsületes életért áldozták, nyíltan vagy titokban, ugy, ahogy fehet, életüket és idejüket. Magyarországon is voltak, vannak és lesznek is mindig efféle hősök, mert bizony ez hősiesség és áldozat. A szemét csöcsérléken kívül, a hazaáruló nyilasokon és kisdobosaikon kívül, országotáruló svábokon és teutonivadékokon kívül, eladósodott rongyburzsoázián, korcsmalátogató kortesokon, züllött álhirlapírókon és sodródó moztítóteléken kívül, elbutított és züllésre hajlamos proletariátuson és minden áron sodródó csaposlegényeken, malomellenőrökön és segédjegyzőkön kívül, elvetélt orvosokon és óvadékok sikkasztó zugügyvédeken kívül van egész hadseregbe menő tömeg hazánkban és Európában, amely védi és mindig is fogja védeni az igazság, a szabadság és az emberi jussok veszélyeztetett sáncait.

Ha van elnyomatás Európában, az a derék európaiak bőrre megy és azok vele egyet nem értenek. Ha van faji megkülönböztetés, vérképlet és fajteória Európában, az csak egy züllött és tudatlan réteg átmeneti diadala és ha van törekvés hazánkban e tudatlanság pártolására és az erőszakosság dédelgetésére, ugy ez csak egy elszánt kisebbség hazaáruló machinációja. Az igazi, örök európaiság és örök magyarság nem támogatja ezeket a törekvéseket és el sem képzelhető helyzet és alkalom, amelyben valaha is támogatná. Irók, politikusok, munkások és parasztok nagy tömege áll szemben ezzel a számalomraméltó siserahaddal, tekintet nélkül arra, hogy miféle vérképlet jegyében hová tartozik az illető. Ezek a derék irók, néhány kivételes politikus, értelmes munkásság és derék parasztság teszi azt a védőbástyát, amellyel áll vagy bukik a nép jövője, a szabadság és az európai magyarság. Ezek a derék irók, kutatók és tudósok, ugynevezett humanisták és ugynevezett népiek, külön vonalakon bár, de egy és ugyanazon irányban áldozták idejüket és képességüket, pillanatnyi érvényesülésüket a nemzet demokratizálódása érdekében. Ez a két csoport az első vonalban küzd a népi szabadságért és a polgári értékek átmentéséért ebben az alakuló világban, a romlás és a rombolás veszett hada ellen. Ennek a két csoportnak, amely a magyar és európai szellemi élet legderékabbjait tartja számon és munkáltatja egy szabad Európa és egy európai magyarság érdekében, semmi köze az Európában és hazánkban a szabadság és az egyenjogúság ellen elkövetett merényletekhez.

Semmi közünk pártoskodókhoz és szabadságtiprókhoz, semmi közünk idegen célok zsoldosaihoz, ceszaromániás örültek és szizofrén kelekótyák lakájaihoz, pártokhoz is alig van és aligha lesz valaha közünk. A mi pártunk a szabadság, a függetlenség, az igazságosság, Európa és az egyetemes magyarság. Ellenségei voltunk és vagyunk, vagyunk és leszünk minden igazságtalanságnak, pártoskodásnak, részrehajlásnak, megvetői és szánakozói a hamisításnak és az ostobaságnak, a gyávaságnak és a szolgaságnak. Ami derék és érdemes dolog kikerült szellemi téren az utolsó évtized alatt irók kezéből hazánkban, az e két csoport írónak kezéből került ki, máshonnan soha. Voltak e csoportoknak lenézői és sajnálkozói, ellenségei és vádói, voltak, akik tudatlansággal vádolták e csoportokat, műveletlenséggel és felforgatási törekvéssel, eméllkül természetesen a harc, amelyet folytattak és amelyet folytatnak, el sem volt képzelhető. Ki tudná

azt megmondani, hogy kik voltak az okosabbak, e csoportok írói-e vagy pedig a bérenc vádaskodók. E csoportok írói mindenesetre országot fedeztek fel, bemutatták a magyar paraszt életét, hiányait és vágyait, követelték is a jussát, tanították a tudatlanokat és kéréssel telt harcot indítottak a nagybirtok, a nagytőke, a koncentráció és a szellemi silányság ellen. Ha áruló akadt közöttük, csak osztályáruló akadt, aki leleplezte azt az uralkodó réteget, amelyből elszármazott. E csoportok íróinak sorából kerültek ki azok, akik kiáltványt intéztek a nemzethez, figyelmeztetve örök törvényeire és elmúlt harcainak kivivott eredményeire az egyenjóság nevében a zsidótörvény javaslatának előterjesztése alkalmából. Ezen csoportok írói fogalmazták meg és juttatták a parlament elé aláírásukkal ellátva kiáltványukat a sajtószabadság érdekében. Ezen csoportok írói voltak azok, akik a kor szokásaihoz híven és egy értelmesebb hang és felelősebb lelkiismeret suttogására hallgatva, különbséget tettek, ha már kellett tenni, magyar és magyar, keresztény és keresztény, zsidó és zsidó között. Ha már különbséget kellett tenni, ugye e csoportok írói és gondolkodói voltak azok, akik különbséget tettek fajták és felekezetek között, korántsem vérféleletek alapján, de társadalmi rangok és gazdasági állapopot szerint. Természetes volt ez a fejlődés, hisz minden ésszerű fejlődés a természet törvényei szerint természetes. Természetes volt tehát az is, hogy különbséget tettek szegény és gazdag magyar, szegény és gazdag keresztény, szegény és gazdag zsidó között. A mi testvéreink nem minden esetben a magyarok voltak, sem minden esetben a keresztények vagy a zsidók, de a szegény magyarok, a szegény keresztények és a szegény zsidók. Ezeknek az érdekében dolgoztunk és dolgozunk és fogunk is dolgozni mindaddig, míg ez a munkálkodás lehetséges.

Ugy, ahogy lehetett, védték ezeknek a csoportoknak az írói az örök magyar igazságot. Mi az örök magyar igazság? A szabadság, az egyenlőség, a testvériség, a méltányosság és az igazságosság. Nem mondom, akadtak ellenfeleik táborában áruló magyarok és hűtlen zsidók, akik ahelyett, hogy az egyetemes népesség és az örök magyar haza érdekeit és jövőjét tartották volna szemük előtt, akik ahelyett, hogy áldozatot hoztak volna akár még saját káruk árán is ezeknek az érdekében, azon sündörögtek, hogy nehézséget támasztanak a hű magyarok munkája elé. Voltak és vannak áruló magyarok, kik összeszövetkezve szomszédos grajzlerájósokkal, akár a csirketolvajok éjnek idején, ki és besurranmak, a fizetett üzeneteket közvetítve és bolondítva a népet. Voltak és vannak hűtlen és ostoba zsidók, akik anyagi lehetőségeikkel éppen ezeket a züllött rendbontókat támogatták, megvonva tőlünk a szabad szó közlésének a lehetőségét. Ostoba zsidók és csahos keresztények, elbutított és félkegyelmű magyarok ezek, akik szolgábbak kívántak lenni a szolgáknál, lakájabbak a lakájoknál, akik, ha már más nem lehetett, mentek árulni a nép függetlenségét, abban a reményben, hogy a vevő becsületes és ők az elszámolásnál pontosan megkapják a kialakított szenzáldijukat. Ezeket a hitvány lényeket irgalmatlanul büntetni fogja egy elkövetkezendő kor, még abban az esetben is, ha nem sikerült nekik összehozni az üzletet.

Mindig voltak nehéz és sulyos idők Európa és Európában a mi szűkebb hazánk életében. Ez a mai kor is sulyos és nagyon nehéz. A boldog szemlélő, aki innen, e viszonylagosan biztos és zavartalan helyről nézheti Európát és az európai népeket, úgy tekinthet Európára és hazánkra, mint

egy felbolygatott hangyabolyra zivatar előtt. Nagy szó az nyugodtan élni, biztonságban élni, kenyeret és húst enni, gyümölcsöt szopogatni, kedves barátaim. Nagy szó az, hogy valaki tejet tud adni kisgyerekének, jó, tiszta, erős tejet, nagy szó az is, ha iskolába tudja küldeni fiait és lányait, jó cipőben és tisztességes ruhában. Nagy szó az, hogy nem kell nyavalyalőrösen reggelenként arra ébredni, hogy valaki veszélyezteti városunkat, hazánkat és földrészünket. Nagy szó az, hogy nem lóg gázalarc a fogasunkon esernyőnk és kalapunk mellett a szögön, hogy nem hajt le a déli órákban barmok módjára a pincébe a házmester gázvédelmi gyakorlatok ürügye alatt, vagy hogy esténként nem bugnák szíréniák és nem berregnek dühödtt repülők a város fölött. Nagy szó az élet, nagy szó a biztonság és a jövő, de nagy szó a becsület is, barátaim.

Akiben pedig van becsület, akiben pedig van lelkiismeret, ha még el nem adta a rongypiacon albán ócskásoknak, az, ha szemléli Európát, nem állhatja meg vinnyogás és nyöszörgés nélkül. Két eset lehetséges: vagy állandónak és maradandónak, elfogadottnak és intézményesítettnek tekintti ezt az európai zavart és akkor, ha már az ördöggel végleg szövetkezett, elfogadja vagy ha nem, egyszerűen megőrül bele. A másik lehetőség, úgy tekinteni rá, mint valami nyomasztó, mulékony, lidérces állomra, amelyet elsőpőr a szél, amely végigfutva a maga irtózatos pályáját, ahogy jött, rémüllettel és kétségbeeséssel, szeméttel és vad hurrogással megy is a fehébe. Ma már ott tartunk, már legalább is a derék magyarok és derék európaiak, hogy felszámolva régi kételyeinket és gyanakvásunkat, ezzel az erővel szemben mindenkivel szövetkezünk. Így szövetkeztünk és szövetkeztünk Egyházzal, polgárság derekabbjaival, alkotmányvédőkkel és konzervatívokkal, még olyanokkal is, akikre annakidején még legszertelenebb álmunkban sem gondoltunk volna, hogy mentjük a veszett fejsze nyelét. Módszereink még kezdetlegesek, parittyával lövöldözünk csak nehéz hegyi tarackok ellen és egyenlőre csak öklünkkel fenyegetjük a fölöttünk keringő részeg pilótákat. Nem kételkedem azonban abban, hogy hamarosan eljön az idő, amelyben rávisz bennünket a lélek és az értelem, hogy védekező eszközeinket jobban megválogassuk. Bizom benne, hogy eljön az idő, amelyben mindannyiam tudni fogjuk kivétel nélkül, hogy veszett kutyákat és dühöngő örülteket nem ráolvasással, nem imádsággal és szagos füstölőkkel, nem is érvekkel, sem könyörgéssel és engedékenységgel, de bunkósbottal és kutyakorbáccsal lehet csak elkergetni és észretériteni.

Ha van rá bocsánat, úgy bocsássátok meg vallomásaimat, kedves barátaim. Hívó ember vagyok, talán nagyobb mértékben és komolyabban is, mint ahogy az illő és tanácsos ebben a világban. Hiszek a népek testvériségében, az értelem diadalában, az emberi természet alapvető alkalmasságában a derék és jó dolgokra, hiszek egy európai közösségben, Európa, hazánk és e világ tudatlanjainak felébredésében, okosainak megszeliidülésében és valóban érdemesinek diadalában. Azt hiszem, ismerem is az életet és azt hiszem, ha diagnózisomban talán, de egy elkövetkezendő világ reményében nem tévedek. Természetesen, szeretném látni ezt a világot. Képzeljétek, megy, megy az emberiség, most bukdácsolva irdatlan bozótok között, kövek és tátongó földrepedések között, erdőben és száraz sivatagban, rongyosan és éhesen, a föld kincseinek birtokában és mégis rongyosan és éhesen. Ide-oda csatangol az emberiség, senki sem hallgat érdemesebb tagjaira, bolond szónokok izgatják a népet. Ostobaság

és gonosz indulatok gyengítik erőit, ki van szolgáltatva kigyóknak, vadállatoknak, természet és föld minden ellenséges indulatú eszközének. Akik hivatva lennének átvezetni a népeiséget ezeken a gázlókon, erdősegeken, sivatagokon és förtelmeken mostoha sorsban élnek, majdnem kiközösítve Bolond sárlatának bűvöletében vándorol most ez a szerencsétlen emberiség, megigézve hazugságoktól és mendemondáktól, téveszméktől és álmoskönyvektől. Pedig kezében vannak a föld kincsei, kezében van a lehető legjobb lét, a föld minden anyagával, az embert valóban emberi sorsba emelő kellékével. Képzeljétek el, ha megtörténne a csoda és az emberiség rászánná magát a gondolkodásra! Vagy legalább is meghallgatná feddhetetlen, értelmes és derék tagjait, akik ugyan nem járatták vele a dervistáncot, akik ugyan nem bujtogatnak gyilkolásra és gyujtogatásra, besugásra és árulásra, de megismertetik vele az élet lehetőségeit és képességeinek határait becsületesen. Mi lenne, ha elővinné az emberiség a jobbik esztét? Híszem, biztos vagyok benne, hogy hamar, előbb vagy utóbb, ez is elkövetkezik.

Most még csak egy vallomással tartozom. Magyarnak, európainak, világpolgárnak érzem magam és hiszek az emberiség végső boldogulásában, átkos őstőneinek lehiggadásában, Európa és az európai szellem diadalában és hazánk, népünk sorsának jobbrafordulásában. Európainak és világpolgárnak érzem magam, de amíg vannak Európában és a világon nemzetek, érzem és kihangsúlyozom magyarságomat.

Híszem, hogy az igazi és örök magyar szellem az enyém, éppen azért, mert az a szellem európai. Gyűlölöm az erőszakot és a méltánytalanságot, az olcsó népbolondítást, a hazugságot és a félrevezetést, a zsarnokokat és az elnyomókat, akármiféle karlengetésekkel és bűvös pojácáskodásokkal is jelenjenek meg a tribünökön a nép előtt. Nem vagyok a diktatúrák esztétje és konok ellensége, ábrándom és ideálom egy olyan vezér, aki ha kell, igen — parancsszóval kényszeríti a népet a szabadságszeretetre, ha kell, igenis, még az erőszak alkalmazásával! is kényszeríti az igényességre, a művelődésre és az igazságosságra. Jól tudom, igazság van többféle, de azt is jól tudom, emberi és természeti igazság csak egy van és az örök. Ez az igazság a szabadság, az egyenlő jog és az egyenlő elbírálás, az egyenlő lehetőség és az egyenlő juss. Ez az igazság örök. Ez a magyar igazság. Ez az örök magyar igazság. Ez hazánk örök és multhatatlan igazsága. Jól tudom, érhetek százakat, ezreket, tizezreket és százezreket, talán itt sorainkban is többeket sérelmek hazánk részéről, de felelősségem teljes tudatában állíthatom, hogy az örök magyar igazság birtokolójának részéről — soha. Igaz magyar nem üzött soha zsidót, nem hajtott hontalanra soha szegény parasztot, nem kínozta szegényt és nem játszott ki családfintán tehetlent és ügyefogyottat, nem tiport szabadságot, nem árult és nem árulkodott. Igaz magyar és ez volt az igaz magyar, mindig a szabadságot védte, mindig gyámolította a szegényeket és támogatta a haladást a művelődés és a műveltség összes eszközeivel. Aki nem ezt tette, az nem magyar, az hazudott, az álnokoskodott, az csak báránybőrbe bujtatott farkas volt, vedlett róka, szőrét hullatott kutya volt, de nem volt sohasem magyar. Az örök magyarság, a magyar nép nem bántott senkit soha. Ezt soha ne feledjétek el barátaim és erre mindig emlékezzetek!